

tě (to není opravný prostředek, pozor na počítání lhůty) odpovědět. Tento se přirozeně diví — když už ničemu jinému, tedy tomu, proč bylo použito dvou formulářů, mohly-li být oba dotazy na formuláři jednom, pro oba případy upraveném? A nezbyde mu, z opatrnosti nic jiného, než buď odpovědět na oba zvláštním přípisem, kde ovšem musí být citována všechna složitá čísla spisu, nebo použije-li o odpovědi blanketu, tak jak inspektorát nabízí, poslati obě odpovědi každou zvlášť a každou doporučeně — protože, kdyby je poslal pod jedním, jak by mohl vésti důkaz, že odpověděl na obě a ne jen na jednu?

Ale kolik je tak opatrných prodávajících, aby vážili zvlášť cestu do města — mnozí to vyplní sami, dokonce pošlou — tak, jako posílají všechny dopisy, tedy nedoporučeně — ale jak dokáží, že odpověděli anebo, že odpověděli včas?

A jak mnoho je těch, kteří uvažují, zdánlivě docela normálně: Dnes, kdy smlouvy nejsou platné bez úředního schválení, dnes, kdy ceny kontroluje cenový úřad, kdy dokonce zemský inspektorát má v ruce ověřený opis smlouvy, z něhož vysvítá, že schválena byla koupě za dejme tomu 24.000 K, musí být zřejmým omylem, tvrdí-li inspektorát, že hodnota pozemku je 50.000 K?

Mám jednoho velmi opatrného klienta, který prodával více věcí a který ví, že s podobnými výzvami nejsou žádné hračky. A tak se stalo, že když jsme zodpověděli šťastně a včas výzvu, kterou popisují shora, přišel tento klient za několik neděl a přinesl — opětovnou, docela stejnou výzvu. Už i ten si myslel, to že musí být omyl, vždyť jsme se k té věci již vyjadřovali. Ale i ten uznal, že kdyby neodpověděl na tuhle, docela stejnou výzvu, že by podle dávkových pravidel mohl být prekludován, třeba že odpověděl včas na výzvu první.

Třetí výzvu již nedostal, nýbrž platební rozkaz, v němž uznány hodnoty tak, jak je udával po prvé.

Ale kolik je tak opatrných?

A tak přicházejí po čase platební rozkazy na horrentní obnosy dávky. Stalo se dokonce, že přišel kupující se záručním platebním rozkazem na dávku z nemovitosti, kterou se svolením oberlandrata zakoupil ze židovského majetku, kde v příznání byl výslovně uveden výměr, kterým se mu povoluje nemovitost za určitou částku zakoupit s tím, že kupní cena musí být složena na vázané konto, připojen doklad o tom, že tato částka byla placena — a inspektorát běře částku podstatně vyšší za základ — „jelikož nebylo vyhověno vyzvání...“

Kupující je zděšen. Je ve veřejné službě a obává se, že bude mít trestní řízení pro podezření o obcházení předpisů o majetku židovském! Nebo jiný případ — který by byl směšný, kdyby nebyl tragický.

Strana je pokutována cenovým úřadem za to, že od interesanta, hodlajícího zakoupit pozemek, požadovala vysokou cenu tržovou. Jak k té ceně přišla? Velmi jednoduše. Prodávala před časem od téhož pozemku jinému, pravda, laciněji, ale řízením při dávce z přírůstku hodnoty jí bylo úředně prokázáno, že hodnota pozemku v době zcizení byla taková — jakou nyní požadovala od dalšího kupce.

A tak tehdy jí nebylo nic platné zapřisahat se, že tolik nedostala — zaplatila dávku z hypotetické ceny.

Dnes zase jí není nic platné zapřisahat se, že nemůže být lichvářskou cenou cena, která byla — mož-

no říci — úředně vnučena, dnes platí pokutu. Cenový úřad postupuje ovšem správně. Ten totiž může zjišťovat hodnoty přímo, šetřením event. na místě samém. Dávkový úřad proti tomu váže se na dobrozdání obcí, úřaduje pro příliš široký okruh, a informátoři si pravděpodobně stále ještě neuvědomili, že dnes není volnosti ve tvoření cen, že není ceny záliby, že není možno oceňovati nemovitosti tak, jak se jeví po několika měsících od koupě (ohrazená, se zemními úpravami, osázená stromy atd.), nemluvíme-li již o jiných, čistě místních hlediscích, jako na př. stav a potřeba obecní pokladny atd.

Tyhle nesrovnalosti se vybíjejí konec konců stesky stran u toho, kdo smlouvu psal, jsou příčinou sporů mezi prodávajícími a kupujícími o výši dávky, již má kupující platiti, a když se i urovnají, hořkostí mezi nimi. A bylo by proto snad velmi záhodno při nejmenším strany upozorniti na to, že dávkové řízení je spletné a velmi formální a podle možnosti vyžádati si od nich plnou moc pro provedení tohoto řízení, hlavně tam, kde se dávka přesunuje na kupující. Víť ovšem, že to bude vypadati tak, jako by notář se snažil zvýšiti svůj palmární účet — ale jak jinak zabránit nepřijemnostem?

ZE DNE

Vzácné služební jubileum.

Opravdu vzácného služebního jubilea — 35 let u téhož zaměstnavatele — se dožil tohoto roku pan Rudolf Pelant, ředitel notářské kanceláře našeho komorního presidenta, p. JUDr. Jaroslava Ponce, notáře v Praze-Zižkově.

Jubilant vstoupil jako začátečnická kancelářská síla do služeb Dr. Ponce ve Veselí nad Lužnicí, s ním přesídlil do Sobotky, pak do Prahy-Nuslí a Prahy-Zižkova. Jeho poměr ke kanceláři je charakterisován věrností k šéfovi, láskou k povolání, svědomitostí, pílí a houževnatostí v práci a soustavném sebevzdělávání. Jen tak si lze vysvětliti, že se z prostého venkovského hochy vypracoval — bez jakýchkoliv možností navštěvovati vyšší školy, odborné kursy nebo podobně — až na ředitele rozsáhlé pražské kanceláře notářské, jedné z největších ve Velké Praze, kteroužto funkci zastává vzorně. Nejen kancelářští zaměstnanci, i koncipienti a substituti, nynější i dřívější, k nimž patří i pisatel této vzpomínky, si jubilanta váží jako spolupracovníka mimořádných kvalit, vždy ochotného a spolehlivého, a při tom tak skromného! Stejně je tomu i u klientů a právních zástupců, u nichž si jubilant získal velké obliby svým korektním vystupováním, bohatými zkušenostmi a věcným i rychlým vyřizováním jejich prací.

Notářská komora pražská, vzavši toto jubileum ve své schůzi dne 30. listopadu 1940 s potěšením na vědomí, se jednomyslně usnesla vysloviti jubilantovi zvláštní uznání. I redakce Českého Práva se řadí mezi gratulanty a přeje jubilantovi — kladouc ho jako zářivý vzor kancelářského úředníka — všeho zdaru a zdraví.

Dr. Frant. Janatka.

48.710/40-14.

Opis.

9. listopadu 1940.

Sepisování úmrtních zápisů hřbitovními (městskými) správami v sídlech krajských soudů. Referent: o. r. Dr. Somr.

Ministerstvu vnitra v Praze.

Notářská komora v Brně upozornila, že jí docházejí stížnosti na to, že hřbitovní (městské) správy v sídlech krajských soudů sepisují úmrtní zápisy a po osobách zemřelých nejen ve veřejné nemocnici, nýbrž i v soukromí, a předvolávají za tím účelem příbuzné zemřelých do své kanceláře, kde s nimi vyplní částečně formulář úmrtního zápisu, který pak zašlou přímo příslušnému notáři k dalšímu jednání.

Takto sepsané úmrtní zápisy bývají často nesprávně, neúplně i jinak vadně vyplněny, takže notář je nucen k doplnění nebo k opravě úmrtního zápisu znovu účastníky předvolati, což dává účastníkům podnět k domněnce, jako by byli notářem zbytečně obesíláni a bezdůvodně obtěžováni, když už

zápis byl sepsán hřbitovní správou. Tím se zdržuje konečné sepsání úmrtního zápisu, jakož i projednání pozůstalosti vůbec a stává se zhusta, že mezitím je pozůstalostní jmění zařezáno, čímž je poškozován zájem fisku.

Ministerstvo spravedlnosti proto žádá, aby městské správy v sídlech krajských soudů byly upozorněny na ustanovení § 29 nesp. pat. ve znění čl. XII. zák. č. 123/23 Sb., podle něhož jsou v sídlech krajských soudů k úkonům v nesporném řízení uvedeným v § 183 not. ř. č. 94/1855 ř. z., tedy i k sepisování úmrtních zápisů, povolání výhradně notáři jako soudní komisaři.

Městská (hřbitovní) správa má se omezit v takových místech jen na úmrtní oznámení, jež zašle soudu protektorátnímu, jde-li o příslušníka Protektorátu, a říšskoněmeckému úřednímu soudu, jde-li o státního příslušníka říšskoněmeckého nebo jiného státního příslušníka nebo bezdomovce (výnos ministerstva vnitřní ze dne 27. listopadu 1939, č. 58.832/1939-9). Jestliže Návod pro obecní představené v soudních úředních jednáních jim přenesených (nař. min. sprav. z 28. června 1850, č. 256 ř. z.) v § 3 pověřuje obecní představené sepisováním úmrtních zápisů „podle všeobecného nebo zvláštního dožadání okresního soudu“, nemůže se to po vydání nesporného patentu č. 208/1854 ř. z. vztahovati na případy, když práv podle § 29 je činnost ta vyhrazena notářům. Snad výnos č. 58.832/39 zavdal podnět k tomu, že účastníci jsou předvoláváni ke zjištění státní příslušnosti zůstavitele a pak se s nimi omylně sepisuje úmrtní zápis, což není, jak uvedeno, správné potud, pokud dosahuje § 29 nesp. pat.

Ministerstvo spravedlnosti žádá o sdělení učiněného opatření.

Za ministra: Odb. předn. Mrština v. r.

VĚSTNÍK SPOLKU KANDIDÁTŮ NOTÁŘSTVÍ

Pokladník spolku rozesílá kolegům složenky na zaplacení členského příspěvku na období 1940—41 v částce 10 K. — Někteří kolegové nezaplatili dosud členský příspěvek 20 K za období 1939—40, a žádají se, aby tento nedoplatek vyrovnali současně s běžným příspěvkem.

KNIHY REDAKCI ZASLANÉ

V „Knihovně sborníku věd právních a státních“ vyšlo dílo „O podstatě práva, zároveň rozbor normativní teorie“ z pera Dr. Vladislava Čermáka.

Naše právníká literatura postrádala dosud soustavného a zevrubného pojednání o ústředním právním problému, jímž jest konstrukce samého pojmu práva; řešení těchto základních otázek bylo ponecháno pravidelné civilistice. Těžko definovatelný podklad všeho právního života, jehož podstatu při aplikování práva tušíme, ale jehož pojmový rozbor zůstává vyhrazen jen vědcům, jest v této knize zevrubně zkoumán s hledisek nejrůznějších teorií o právu; zejména reaguje autor na normativní teorii právní, dokazuje její omyly a ukazuje nové cesty ke konstrukci základní definice práva a k zjištění jeho podstaty. Okolnost, že hledání základního pojmu práva jest spojeno s obtížemi, nemá býti důvodem k resignaci, nýbrž podle autora má nás přivést k přesvědčení o „nutnosti podnikati soustavné zkoumání o podstatě práva a překontrolovati si obecné základy právní teorie dříve, než se přikročí k dogmatickému pěstování jednotlivých oborů právních“.

Autor vyčerpává v citátech marginálních i textových právníkou a filosofickou literaturu, což svědčí o jeho neobyčejné kompilační pili a erudici.

O soustavnosti a zevrubnosti díla svědčí jeho obsah, který zde uvádím: Díl první: Problém podstaty práva. Hlava první: Úkol, metoda a účel spisu. Hlava druhá: Právo v normativním pojetí.

Díl druhý: Logický rozbor povinnosti. Hlava první: Rozbor toho, co má „býti“. Hlava druhá: Rozbor toho, co býti „má“. Hlava třetí: Problém, jenž zůstal problémem. Hlava čtvrtá: Kriterium normy a povinnosti. Hlava pátá: Logická struktura povinnosti.

Díl třetí: Logická podstata práva. Hlava první: Skladba práva a povinnosti. Hlava druhá: Sjednání, soustava a podstata práva.

Kniha jest vybavena kromě cenného přehledu literatury též seznamem jmen citovaných autorů, takže i po stránce formy řadí se k nejlepším dílům naší vědy. P.

Čís. jedn. 3246 n. k.

Notářské místo v Praze II.

Podepsaná notářská komora vypisuje soutěž k obsazení místa notářského v Praze II. v důsledku dosažení věkové hranice notáře JUDr. Josefa Vilímka, se závazkem platiti důchod odstupujícímu notáři ve výši 2000 K měsíčně do jeho úmrtí (ve smyslu vl. nař. čis. 215/1940 Sb. z. a n.), a současně též místa, které přeložením tamtéž se uprázdni. — V žádosti, opatřené doklady ve smyslu výnosu býv. min. sprav. ze dne 31. října 1887, čis. 9172, budiž výslovně uveden souhlas s podmínkou platiti předchůdci stanovený důchod 2000 K. — Lhůta k ucházení se o takto uprázdněné místo notářské končí dnem

25. prosince 1940

včetně; žádosti předloženy buďtež u podepsané notářské komory v Praze.

Notářská komora v Praze dne 10. prosince 1940.

President: Dr. Ponec v. r.

Čís. jed. 3175 n. k.

Notářské místo v Českých Budějovicích.

Podepsaná notářská komora vypisuje soutěž k obsazení místa notářského v Českých Budějovicích, v důsledku dosažení věkové hranice notáře Emanuela Touše, se závazkem platiti důchod odstupujícímu notáři ve výši 2000 K měsíčně až do jeho úmrtí (ve smyslu vl. nař. čis. 215/1940 Sb. z. a n.), a současně též místa, které přelčením tamtéž se uprázdni.

V žádosti, opatřené doklady ve smyslu výnosu býv. min. sprav. ze dne 31. X. 1887 čis. 9172 buďtež výslovně uveden souhlas s podmínkou platiti předchůdci stanovený důchod 2000 K.

Lhůta k ucházení se o takto uprázdněné místo notářské končí dnem

15. prosince 1940

včetně; žádosti předloženy buďtež u podepsané notářské komory v Praze.

Notářská komora v Praze, dne 26. listopadu 1940.

President: Dr. Ponec v. r.

Čís. jed. 3174 n. k.

Notářské místo v Lomnici nad Popelkou.

Podepsaná notářská komora vypisuje soutěž ke znovuobsazení místa notářského v Lomnici nad Popelkou, uprázdněného přeložením notáře JUDr. Jana Andrejse do Přelouče, a současně též místa, které přeložením tamtéž se uprázdni.

Žádosti, opatřené doklady ve smyslu výnosu býv. min. sprav. ze dne 31. října 1887 čis. 9172 podány buďtež

do 20. prosince 1940

včetně, předepsaným způsobem podepsané komoře.

Notářská komora v Praze, dne 26. listopadu 1940.

President: Dr. Ponec v. r.

Překlady z maďarštiny do češtiny a naopak vyhotovuje a ověřuje taj. Jan Dušánek, přis. tlumočník, Praha XVI., Holečkova 37.

Úřednice s víceletou praxí v notářské kanceláři, svědomitá, pracovitá, hledá místo. Zn. „Nastoupiti možno 1. I. 1941“ a. t. l.

Notářský solicitor, samostatný pracovník, s praxí též soudní a advokátní, hbitý písař na stroji, hledá místo v důsledku úmrtí notáře. Značka „Spolehlivý“ do adm. t. l.

Notářský koncipient s jednoroční praxí v krajském městě, s bohatou agendou venkovskou a pozůstalostní, svědomitý, s velmi dobrým doporučením dosavadního svého šéfa, změnil místo v důsledku zřízení druhého notářského místa. Zn.: „Chuť k práci“.